

MOJ HRVATSKI

Sretan sam čovjek, jer osjećam radost života. Taj osjećaj darovao mi je Bog. Kako mu zahvaliti? Jedino drugim darom, koji sam primio od oca i majke, od svjetlosti i glazbe iz kamena, zemlje i mora moga zavičaja. Dar Božji je život, roditeljski dar je govor. Jezik hrvatski.

Kako kao čovjek mogu uzvratiti za božanski dar? Trebalo bi božanski živjeti da bi se dostojno uzvratilo. Svjestan sam svojih ljudskih mogućnosti, zato mi ostaje jedino ljudski govor da izrečem radost i hvalu dok sam u životu. Izričući radost i hvalu, svjedočim ljubav i istinu. Ljubav prema zemlji iz koje sam poniknuo, istinu o darovatelju života. Da sam glazbenik, čudesnost života izražavao bih glazbom.

Hrvatski jezik je moja glazba. Ništa mi tako blisko, toplo i veličanstveno ne zvoni kao prva molitva, koju me majka učila. Slušao sam Očenaš i uz glazbu majčinoga glasa vidio sam sunce nad vinogradom, slušao more i vjetar. Majčine riječi mirisale su kao kruh. Nad kućom i dvorištem širio se blagoslov majčinoga govora. Vidio sam nebeskoga Oca kao kralja, u čijim su dobrim rukama i nebo i zemlja, naša kuća, more u uvali, vinograd moga oca, barka i moje igračke. Bio sam sretan. Vjerovao sam da se prijestolje Kralja Nebeskoga nalazi na brijegu iznad našega sela. Sunce se radalo iza toga brijega, a navečer, kad bi utonulo u more, čitav zavičaj još dugo je zračio čudesnim sjajem. S neba se čula pjesma. Pjevali su anđeli.

Stigoše tako i zrele godine. Majke i oca više nema, ali Očenaš nije izgubio ljepotu glazbe, slike i mirise iz djetinjstva. I danas kad ga izgovaram, kad molim, osjećam čudesnost i radost života, ljepotu darova koje su mi podarili Bog, roditelji i zavičaj. Zemlja Hrvatska. Zahvaljujući majčinu Očenašu pišem, mislim, govorim i pjevam hrvatski.

Tin Kolumbić

(Hrvatsko slovo, 14. 3. 1997.)